

Чотири сонети повільної смерті

Іван Андрусяк

1.

він нині не побачить паркана
він мусить вуха воском затуляти
іде вода у гості до теляти
така сама як небо та сумна

теля не хоче пити бо теля
ще не кохалось бо воно невинне
сп'яніле поміж запахів і звивин
воно блукає мозком коваля

тож ланцюга коваль не докує
до паркана не зможе присилити
ані теля ані життя своє

в куфайку як у мозок заповитий
він буде жити навіть буде жити
та вже йому вода вухами б'є

2.

я буду помирати восени
коли розчервонілий капельмейстер
не кобуру одягне а капейстру
і сплющений оркестр кріпосний

затягне одержимо білу фугу
і опаде звиваючись на дно
і доки кавалерам все одно
танцюють дами по блідому колу

як по блідому ложу бо поблід
зеленочолий стриманий апостол
бо догорає свічка як болід

бо біля скроні зупинився постріл

застигла постіль і застиг компостер
а хто мене везтиме в новий світ

3.

це синтаксис обвуглених печер
тут диким медом пахнуть печериці
до цинамону мигдалю кориці
торкаюсь не губами а плечем

тут в попільниці сірий пес дріма
як дим недопаленої цигарки
тут на пательні догорають шкварки
неначе зорі але це дарма

це через кому а рудий лінгвіст
двокрапку на фарватері виводить
і знову м'ясо плісняє бо піст

і знов на антикварному комоді
чортнадцять літ мугичуть акафіст
тасуючись як карти у колоді

4.

а зрештою чи слухай чи конай
чи ручкайся як тать із парканами
тобі вже не намариться фундамент
а тільки жовтий висохлий курай

і ти поставиш чайник на плиту
і висиплеш посічену заварку
а зрештою ні холодно ні жарко
то нащо ти благаєш порятуй

вода до горла камінь принесе
вода загатить каменем ворота
до білого притулку медресе

і будуть гланди судорожно потай
той камінь розтираючи на поташ

надіятись що це іще не все